

TIẾNG ĐÀN XƯA

Phóng tác dựa theo bài viết của TRẦN VĂN KHANG

Trích trong tập truyện HAI BÊN CHIẾN TUYẾN

Hải Phòng nơi tôi ra đời,
Với bao kỷ niệm của thời ấu thơ.
Tuổi mười sáu, đẹp như mơ,
Bạn bè cùng lớp lắm trò vui chơi.

Đệ tam, lớp đối với tôi,
Là năm vui nhất của thời học sinh.
Chỉ cần học hết chương trình,
Không lo thi cử, quả tình vui thay!

Trường công chưa có ở đây,
Trường tư cũng chỉ lớp này mà thôi.
Cho nên tất cả chúng tôi,
Văn chương hay toán, đều ngồi chung nhau.

Các thầy kiến thức thâm sâu,
Thường hay trích dẫn những câu chuyện tình.
Làm cho cả đám học sinh,
Rất là mến mộ, thấy mình vui ra...

Tết năm đó được mẹ cha,
Cho lên Hà Nội tặng quà người thân.
Bà con, cô bác, ân nhân,
Cuối năm tết đến, mình cần tạ ơn.

Điều làm tôi thêm vui hơn,
Ngoài thăm Hà Nội, lại còn Mỹ Linh.
Cô em họ rất là xinh,
Chúng tôi thân lắm, như tình anh em.

Thấy tôi, Linh vội reo lên,
Anh Tâm! gặp anh đây hên vô cùng.
Bạn em sắp về học chung,
Đệ tam dưới đó, không chừng anh mê.

*Để em giới thiệu cho nghe,
Tôi liền lên tiếng hỏi về dung nhan.
Đẹp như em không mà ham?
Tôi đưa so sánh, muốn thầm khen Linh.*

*Vừa nêu quan điểm của mình,
Để xem ý kiến của Linh thế nào?
Bạn em đẹp lắm anh ơi,
Hiền ngoan nhất lớp, để rồi anh xem...*

*Mau mau hối lộ cho em,
Nếu anh cà chớn, không thềm chơi đâu.
Tụi em vừa nói với nhau,
Nhờ anh che chở, ngõ hầu an tâm...*

*Hôm sau, khi cơm tối xong,
Linh đưa đề toán ra phòng nhờ tôi.
Hình như cô sắp đặt rồi,
Cho nên Phượng đã kịp thời bước vô.*

*Mỹ Linh như đã trông chờ,
Đứng lên giới thiệu bạn cho anh mình.
“Phượng là bạn học cùng trường,
Anh Tâm vừa ở Hải Phòng lên chơi”.*

*Phượng cười rạng rỡ chào tôi,
Tóc dài buông xoã, dáng người mảnh mai.
Thoạt nhìn có vẻ liêu trai,
Tôi như ở cõi thiên thai hồi nào...*

*Vội vàng tôi đáp lời chào,
Rất vui gặp chị, thấy sao xa vời.
Thì Linh lên tiếng sửa tôi,
Anh Tâm gọi Phượng được rồi, cho thân.*

*Phượng là bạn nên cũng gần,
Như em vậy đó, đâu cần xã giao.*
Thầm khen Linh biết khơi mào,
Cho tôi mạnh dạn đổi trao tâm tình.

Phượng cùng lên tiếng đồng tình,
Nghe anh gọi “chị” thấy mình già đi.
Cùng cười xoá hết những gì,
Ban đầu ngỡ ngỡ, cấp kỳ quen thân.

Qua câu chuyện tôi biết rằng,
Ba Là Công Chánh, có bằng kỹ sư.
Tình hình chiến sự năm tư,
Hải Phòng cần được trùng tu phi trường.

Nhu cầu công tác khẩn trương,
Gia đình đành phải lên đường cùng Ba.
Nên em tạm phải rời xa,
Ngôi trường thân mến, cùng là bạn thân.

*Phượng còn một nỗi băn khoăn,
Lớp anh bạn toán, sợ rằng khó theo.*
Không nơi nào khác, thật eo,
Hải Phòng trường lớp còn nghèo quá đi!!

Đệ tam toán chẳng khó gì,
Phượng đừng lo ngại làm chi chuyện này.
Các thầy dạy văn rất hay,
Chúng tôi chẳng có mấy ai than phiền.

Mỹ Linh lên tiếng tiếp liền,
Anh Tâm có biết Phượng chuyên môn này.
Viết văn, làm thơ rất hay,
Lớp em không có một ai sánh bằng.

Tôi nêu tên các thầy dạy văn,
Để thêm khích lệ tinh thần Phượng hơn.
“Chu Văn Bình, Nguyễn Mạnh Côn,
Ngoài hai ông đó lại còn Trần Tiêu”...

Phượng nghe khoan khoái rất nhiều,
Nên nàng quên hết những điều âu lo.
Nhờ Tâm chỉ dẫn tiếp cho,
Hải Phòng Phượng mới mơ hồ biết thôi...

Mấy ngày kế tiếp thì tôi,
Cùng Linh và Phượng dạo chơi khắp vùng.
Hồ Tây thuê thuyền đi chung,
Hồ Gươm thường ghé để cùng ăn kem.

Hôm sau còn có được thêm,
Màn ăn “bún chả” khó quên suốt đời.
Do Huyền chị của Phượng mời,
Cửa hàng tơ lụa, là nơi tụ về.

Dịp này tôi biết rõ quê,
Của Huyền và Phượng thuộc về Hà Đông.
Quận Đan Phượng thời cha ông,
Chuyên nghề tơ lụa, nối dòng tiếp nhau.

Đã cho tôi biết từ đâu,
Cái tên Đan Phượng theo sau tên hàng.
Chỉ nơi sản xuất rõ ràng,
TƠ LỤA ĐAN PHƯỢNG sáng choang tuyệt vời.

Chị Huyền còn nói với tôi,
Phượng sinh ở đó, và rồi có tên.
Cô em này thật là hên,
Cái tên Phượng nói được lên nhiều điều...

Những ngày nghỉ tết đã xong,
Gia đình Phượng xuống Hải Phòng rồi đây.
Rất may Phượng ở gần Hoài,
Bạn tôi thân nhất, nhiều tài, hào hoa.

Tôi thì cách đó không xa,
Chỉ chừng năm phút thì đã đến nơi.
Cho nên ba đưa chúng tôi,
Trở thành thân thiết một thời bên nhau.

Rất nhiều kỷ niệm đậm sâu,
Cùng chơi, cùng học, như hầu khó phai.
Phượng đàn piano rất hay,
Guitar và hát, thì Hoài nổi danh.

Tôi thì đờn hát không rành,
Nên lòng cảm phục, đã nhanh tìm về.
Mỗi khi tôi được dịp nghe,
Tiếng đàn thánh thoát, làm mê mẩn người...

Thường thì hai đưa chúng tôi,
Cùng nhau tụ họp ở nơi nhà nàng.
Để nghe Phượng trở tài đàn,
Sau câu hỏi toán được nàng hiểu thông.

Thiên Thai, Suối Mơ, Đêm Đông,
Những bài nhạc Việt phổ thông bấy giờ.
Tiếng đàn lạnh lốt bất ngờ,
Khiến tôi mê mẩn, mơ hồ cõi Tiên.

Tình yêu với Phượng tăng lên,
Nhưng còn lo học, chớ nên vội vàng.
Tôi chưa dám ngỏ với nàng,
Mối tình thầm kín riêng mang một mình...

Thì Hoài cũng lại tâm tình,
Đã thầm yêu Phượng, muốn trình tôi hay.
Tin như sét đánh ngang tai,
Nhưng vì tình bạn, tôi quay tán đồng.

Tuy lòng tôi vẫn cầu mong,
Phượng thừa tình tế, hướng lòng về ai?
Giữa hai đứa tôi và Hoài,
Vì tôi mến Phượng từ ngay buổi đầu.

*

* *

Rồi cuộc chiến như hầu kết thúc,
Dập dồn bao tin tức mỗi ngày.
Việt Nam sẽ bị chia hai,
Người dân phải chọn tương lai cho mình.

Miền Bắc thuộc Việt Minh Cộng Sản,
Miền Nam thì Tư Bản tự do.
Mọi người đều rất âu lo,
Di cư? ở lại? đắn đo khó lòng...

Vì lệ thuộc vào trong quyết định,
Của Mẹ Cha dự tính thế nào.
Chúng tôi chỉ mong làm sao,
Dù đi hay ở, chẳng bao giờ rời...

Tuy ước thế, nhưng đời đâu dễ,
Mỗi gia đình một kế hoạch riêng.
Nên Hoài và Phượng ở yên,
Riêng tôi chuẩn bị vào Miền Nam ngay.

Nên tranh thủ những ngày còn lại,
Trước khi ba đứa phải chia tay.
Tôi luôn gặp Phượng và Hoài,
Với bao tâm sự công khai giải bày.

Tôi cầu chúc cho Hoài và Phượng,
Hai tâm hồn luôn hướng về nhau.
Và luôn ý hợp tâm đầu,
Giữ cho hạnh phúc bền lâu suốt đời.

Tuy miệng nói những lời chúc phúc,
Nhưng tâm tôi rất mực bồi hồi.
Người yêu vĩnh viễn xa rồi.
Còn đâu giây phút ngồi nghe Phượng đàn!!

Còn đâu những rộn ràng ngày cũ,
Mối tình đầu ấp ủ trong tim.
Nhưng chưa tiện nói, đành im,
Nay đành lẻ bạn, như chim lạc bầy.

Trong ngày cuối, mưa bay lất phất,
Trời Hải Phòng lạnh ngắt hôm nay.
Mọi người hối hả liền tay,
Chuyển bao đồ đạc cho mau kịp giờ.

Hoài và Phượng bất ngờ tìm đến,
Đưa tiễn tôi tại bến cảng này.
Lòng tôi cảm thấy vui thay!
Bàn giao công việc, đến ngay bạn mình.

Lại tiếp tục tâm tình quyến luyến,
Mãi đến khi nghe tiếng còi tàu.
Chúng tôi mới chia tay nhau,
Cầm tay Phượng, nhìn thật lâu mắt nàng.

Lòng tôi bỗng dâng tràn cảm xúc,
Lần đầu tiên từ lúc quen nhau.
Giờ đây mới thấy đậm sâu,
Bắt tay Hoài, rồi lo mau xuống tàu.

*

* *

Ngày mới đến Sài Gòn bỡ ngỡ,
May nhờ vào giúp đỡ chính quyền.
Gia đình sớm ổn định liền.
Và tôi lại được ưu tiên học hành.

Rồi sau đó chiến tranh tái diễn,
Phận làm trai thời chiến chúng tôi.
Phải rậm rập nghe theo lời,
Không làm sao thoát khỏi đời quân nhân.

Nên tù tội do phần thua cuộc,
Rồi vượt biên mấy lượt mới thành.
Giúp tôi sống được an lành,
Cám ơn nước Mỹ, lòng thành khắc ghi...

Vì công việc thường đi đây đó,
Nên cuối cùng tôi có dịp thăm.
Nơi mà đã mấy chục năm,
Tình cờ tôi được một lần đến đây.

Những kỷ niệm khó phai trong trí,
Chuyến viếng thăm rất ý nghĩa này.
Vì là một dịp rất hay,
Tôi quen được Phượng trước ngày vào Nam.

Chiều rảnh rồi khi làm xong việc,
Tôi dạo quanh để biết phố phường.
Đầu tiên là những tên đường,
Không còn tên cũ, khó mừng tượng ngay.

Tuy hàng quán không thay đổi mấy,
Chỉ có đèn trông thấy sáng choang.
Dẫn tôi đến một cửa hàng,
“Đồ len tơ lụa” ngõ ngang trong tôi.

Gọi nhớ đến một thời dĩ vãng,
Tôi là người được khoản đãi riêng.
Do người chị Phượng tên Huyền,
Với tô “bún chả” của miền Thăng Long.

Tôi dừng lại và trông thật kỹ,
Quả đúng rồi địa chỉ này đây.
Giờ hơi có chút đổi thay,
Nhưng không khác lắm với ngày xa xưa.

Nhìn vào tiệm lưa thưa vài khách,
Cô bán hàng trông rất trẻ trung.
Tôi liền muốn bước vô cùng,
Để tìm hiểu thử, không chừng biết tin.

Chuyện của Phượng còn in trong trí,
Nên tôi luôn suy nghĩ về nàng.
Muốn tìm hiểu cho rõ ràng,
Cuộc sống hiện tại của nàng ra sao.

Được cô gái đón chào vui vẻ,
Tôi đáp lời: hãy để tôi xem.
Cần gì tôi sẽ gọi em,
Khách kia đến trước, họ thêm phiền lòng.

Tôi nhìn thẳng vào trong sau tủ,
Thấy một người phụ nữ ngồi đan.
Ngoài năm mươi, trông rất sang,
Nên tôi nhìn lại rõ ràng xem sao.

Có vóc dáng thấy hao hao giống,
Phượng ngày xưa, tôi bỗng giật mình.
Chưa tin vào chính mắt mình,
Nên dè dặt hỏi xem tình thế sao?

Xin lỗi chị có phải là Phượng?
Người ngừng đàn và hướng mặt lên.
Xem ai đã gọi đến tên,
Nhận ra tôi, nàng reo lên vui mừng.

*Anh Tâm hả? ôi mừng vui quá,
Gặp được anh thật quả bất ngờ.
Thời gian từ đó đến giờ,
Bốn mươi năm hơn, lặng lẽ trôi qua.*

Tôi tiến đến chìa tay ra bắt,
Cảm giác lần này khác lần đầu.
Khi chúng tôi từ biệt nhau,
Hải Phòng ngày đó nặng sầu biệt ly...

Và câu chuyện liền xì tiếp nối,
Trước tiên là tôi hỏi về Hoài.
Phượng buồn báo cho tôi hay,
Anh Hoài đã mất trước ngày bảy năm.

Rồi nàng vội hỏi thăm tôi trước,
Anh hiện thời có được mấy con?
Chắc là ở Mỹ phải không?
Chị và các cháu sao không đi cùng?

Sao mà hỏi lung tung quá vậy?
Tâm cũng xin đáp lại như sau:
Vợ chồng ly dị đã lâu,
Về đây công tác chừng đâu một tuần.

Nên thừa dịp tìm thăm bạn cũ,
Nhưng lâu rồi mọi thứ đổi thay.
Gặp được Phượng ngày hôm nay,
Là niềm hạnh phúc và may vô cùng...

Phượng tỏ ý mời dùng cơm tối,
Nên tôi liền phải vội xen vào.
Bữa cơm này để tôi bao,
Phượng tìm xem có tiệm nào ăn ngon.

*Em không thích, vì ồn ào lắm,
Thiếu hẳn tình đầm ấm gia đình.
Làm sao có thể tâm tình,
Những câu chuyện mà chúng mình đang mong.*

*Anh đi dạo một vòng quanh phố,
Trở về đây là có ăn ngay.
Anh đừng cản em việc này,
Để em được dịp trở tài anh xem...*

*Mà khoan đã, còn thêm một việc,
Anh cần nên được biết đến ngay.
Đan Tâm hiện có ở đây,
Là cô con gái của Hoài và em.*

Tôi nhìn kỹ lại thêm lần nữa,
Quả thật cô giống quá đi thôi.
Từ khuôn mặt đến nụ cười,
Còn duyên dáng như hoa khôi Hà Thành.

Màn giới thiệu được nhanh thực hiện,
*Đan Tâm ơi, con đến đây ngay.
Bác Tâm bạn của Ba Hoài,
Cùng là bạn má từ ngày xa xưa.*

*Con chào Bác, và thưa một việc,
Chắc Bác chưa được biết nguyên nhân.
Tên con đã có một phần,
Mang tên của Bác cho gần nhau hơn.*

Tôi quay lại cảm ơn với Phượng,
Bao cảm tình luôn hướng về tôi.
Chỉ cần có bấy nhiêu thôi,
Nói lên tình bạn một thời khó quên...

Tôi vội vã đứng lên từ giã,
Để kịp giờ Phượng đã định cho.
Và nàng cũng cần phải lo,
Bữa cơm tối, thật bất ngờ có tôi.

Khi trở lại, tại nơi phòng khách,
Mà ngày xưa tôi đã một lần.
Được chị của Phượng mời ăn,
Nay trang hoàng lại, có phần đẹp ra.

Bữa cơm tối rất là ngon miệng,
Món quê hương nàng biết tôi ưa.
Của người Hà Nội ngày xưa,
Đến nay lâu lắm tôi chưa được dùng...

Và câu chuyện như chừng không dứt,
Trước tiên là sự thực về Hoài:
*Vì anh của em ép nài,
Lấy người bạn ảnh, quyền oai hơn nhiều.*

*Em không thể nào yêu người ấy,
Nên xin Ba nhận lấy anh Hoài.
Được ông đồng ý cho ngay,
Kèm theo điều kiện phải tài giỏi hơn.*

*Ba em vốn chuyên môn xây dựng,
Nên muốn anh chọn đúng với ngành.
Yêu em, Hoài cố học hành,
Vừa làm vừa học, quyết thành kỹ sư.*

*Rồi đám cưới kể từ ngày đó,
Một năm sau mới có cháu trai.
Hiện đang làm ở Hòn Gai,
Cháu tên Hùng, do anh Hoài chọn tên.*

*Do cuộc chiến tăng lên khốc liệt,
Nên anh Hoài bị biệt phái qua.
Công Binh Chiến Đấu phương xa,
Rồi tai nạn đến, thật là thương thay!*

*Thân xác phải chôn ngay tại chỗ,
Bên lề đường lộ “Hồ Chí Minh”.
Cô đơn, lạnh lẽo một mình,
Không còn dấu vết, khó hình dung ra.*

*Nên em thuộc gia đình liệt sĩ,
Việc kinh doanh đỡ bị kiểm tra.
Giúp tài chánh cũng khá ra,
Chị Huyền về phụ với Ba tư tằm.*

*Đan Tâm học dương cầm từ nhỏ,
Lát nữa đây sẽ trở tài xem.
Ngón đàn cháu khác gì em,
Giờ thì xin anh kể thêm về mình.*

*Tôi cũng muốn thật tình kể lại,
Không có gì cần phải dấu che.
Nên sơ lược cho Phượng nghe,
Bắt đầu từ lúc hành nghề tới nay.*

*Đậu bằng luật, tới ngày nhập ngũ,
Xong quân trường, hội đủ chuyên môn.
Được vào nơi an toàn hơn,
Cho nên tính mạng mới còn hôm nay.*

Rồi có vợ, bà này được sĩ,
Được hai con, nhưng chỉ gái thôi.
Bảy lăm thì bị đổi đời,
Tám năm tù tội, một trời khổ đau.

Con cùng vợ lo mau tẩu thoát,
Và số phần định đoạt từ đây.
Lòng trung thành vợ đổi thay,
Vì do cuộc sống chua cay xứ người...

Khi hay được, dở cười dở khóc,
Vui vì con được học đàn hoàng.
Buồn vì tin vợ sang ngang,
Ra tù anh cố tìm đàn vượt biên.

Trên đất Mỹ, Tâm chuyên luật pháp,
Cũng có người “muốn ráp” với anh.
Nhưng không tin sự chân thành,
Như chim bị đạn, nên đành đơn côi...

Bữa cơm tối tới hồi đã vắng,
Phượng đứng lên di tản đồ vào.
Riêng Đàn Tâm thì được giao,
Đàn cho Bác biết tài cao thế nào.

Mẹ đã phán làm sao dám cãi,
Đan Tâm liền tiến lại cây đàn.
Khúc dạo đầu, tôi đã ngỡ ngàng.
Tiếng đàn réo rắt âm vang tuyệt vời.

Nhạc cổ điển, và rồi nhạc Việt,
Đã làm tôi mãi miết lắng nghe.
Đưa tôi nhanh chóng trở về,
Thời xa xưa ấy, thường nghe Phượng đàn...

Cho đến lúc Phượng mang bánh nước,
Thì Đan Tâm liền bước vào trong.
Dường như cháu đã nhủ lòng,
Mình nên đi tránh, để không làm phiền.

Nếu có những niềm riêng muốn tỏ,
Sẽ ngại ngùng khi có mặt con.
Nó còn suy nghĩ cao hơn,
Biết đâu Mẹ hết cô đơn sau này...

Nó còn mách, *Má hay thổ lộ,*
Nếu Việt Nam không có chia đôi.
Ba con có lẽ khác rồi,
Bác Tâm có thể là người cha con.

Trong khung cảnh chỉ còn hai đứa,
Phượng mơ hồ như tựa trong mơ.
Gặp anh đây quá bất ngờ,
Em cứ tưởng chẳng bao giờ gặp anh.

Vì từ lúc chiến tranh chấm dứt,
Em cố tìm tin tức của anh.
Nhưng không một ai biết rành,
Nên em thầm nghĩ, mất anh luôn rồi.

Và câu chuyện về thời xưa đó,
Yêu mà không dám tỏ lòng mình.
Vì còn trong tuổi học sinh,
Rồi thời cuộc, khiến cuộc tình xa bay...

Cùng thương tiếc cho Hoài vẫn sống,
Nhớ lại thời luôn có bên nhau.
Cả ba ý hợp tâm đầu,
Cùng chơi, cùng học, chẳng sầu lười thôi...

*

* *

Do gặp Phượng, nên tôi đành phải,
Thêm một tuần ở lại Việt Nam.
Ngày nào tôi cũng đến thăm,
Thường ăn những tiệm tiếng tăm trong vùng.

Đan Tâm có lúc cùng tham dự,
Nhưng thường thì cháu tự rút lui.
Sợ làm cản trở cuộc vui,
Thời gian hiếm quý, có lùi được nao.

Chuyện thân mật không sao tránh khỏi,
Để chúng tôi **“cùng nói tiếng yêu”**.
Và cùng thoả thuận một điều,
Cưới nhau để tuổi xế chiều có đôi.

Qua Mỹ sống trọn đời hạnh phúc,
Săn sóc nhau những lúc ốm đau.
Và điều tôi vẫn mong cầu,
Được luôn nghe tiếng dương cầm tôi mê.

Tôi sắp xếp khi về đến Mỹ,
Sẽ mau lo chuẩn bị hồ sơ.
Để làm bảo lãnh hôn thê,
Qua chơi hai tháng, rồi về Việt Nam.

Để khỏi buộc phải làm hôn thú,
Mục đích là xem thử ra sao.
Trước khi chính thức bước vào,
Hôn nhân thực sự, bớt bao ngỡ ngàng.

Sau hai tháng, thăm nàng lần nữa,
Để định ngày sửa soạn kết hôn.
Đợi năm sau rảnh rỗi hơn,
Cùng đồng ý và không còn đắn đo.

Mọi sắp xếp đều lo xong hết,
Trước hai ngày Phượng biết tôi về.
Nàng gọi phon báo tôi nghe,
Xin anh mở email biết vấn đề của em.

*Em không thể nói trên điện thoại,
Sợ rằng em khó trả hết lòng.
Khó cho anh để cảm thông,
Có lời không đẹp, đau lòng cả hai.*

Chuyện gì vậy? có ai không phải?
*Không có gì trở ngại đâu anh.
Tình em vẫn mãi riêng dành,
Xin anh thấu hiểu lòng thành của em.*

*Xin anh hãy mở xem trước đã,
Chưa vội vàng phải trả lời liền.
Mong là anh sẽ không phiền,
Hôn anh..., xong Phượng cúp liền đường dây...*

Tôi vội vã mở ngay ra đọc,
Bức điện thư đọc đáo như sau:

Anh Tâm yêu mến.

Em sợ nói chuyện qua điện thoại,
Sẽ có nhiều trở ngại không hay.
Xin anh hãy hoãn chuyển bay,
Đợi hai tháng nữa sẽ hay hơn nhiều.

Vì khi đó những điều suy nghĩ,
Đối vi anh được kỹ càng hơn.
Và hy vọng anh không còn giận em.

Em đã trải nhiều đêm mất ngủ,
Tính sao cho tròn đủ mọi bề.
Tình yêu không lỗi hẹn thề,
Con và Cha Mẹ bỏ bê sao đành!

Nên em muốn xin anh tha thứ
Về chuyện em có sự bốc đồng.
Khi mình đã thoã thuận xong,
Về ngày đám cưới, thỉnh không lại hỏi...

Mà điều kiện hiện thời hai đứa,
Không còn ai hơn nữa vào đây.
Anh thì vợ đã chia tay,
Còn em chồng cũng không may lia trôn.

Cùng là bạn rất thân từ trước,
Thì có gì ngăn được mình đâu.
Nhưng khi cùng sống với nhau,
Giữ cho hạnh phúc dài lâu, khó lòng.

Trách nhiệm, bốn phận, không thể thiếu,
Cần cảm thông, thấu hiểu mọi bề.
Nếu không sẽ gặp vấn đề,
Sống cho hạnh phúc, không hề giản đơn.

Nên em nghĩ tốt hơn có lẽ,
Làm tình nhân thì sẽ hay hơn.
Nay em xin huỷ kết hôn,
Mong anh hiểu được, đừng hờn giận em!!

Càng cố gắng tăng thêm hạnh phúc,
Lại càng thêm áp lực ưu phiền.
Đó là sự thật hiển nhiên,
Thường hay vấp phải, chẳng riêng người nào.

Em không muốn rơi vào trạng thái,
Sống bên nhau, mà phải dối lòng.
Người thân sao khỏi nhớ mong?
Sợ anh lại phải chạnh lòng xót xa.

Niềm hạnh phúc, ắt là không trọn,
Nếu như em phải chọn xa quê.
Cũng không mong muốn anh về,
Không cùng quan điểm, khó bề an tâm.

Kỳ đi Mỹ viếng thăm lần trước,
Đã cho em biết được phần nào.
Tiện nghi, thoải mái ra sao,
Nhưng lòng em vẫn nôn nao ngày về...

Nêu tất cả vấn đề trở ngại,
Để xin anh nghĩ lại thử xem.
Có đồng lòng được với em,
Chỉ luôn mãi xem là người tình.

Nhớ nhưng lúc chúng mình xa cách,
Hạnh phúc khi ở cạnh bên nhau.
Để tình mình được dài lâu,
Những lần thăm viếng, chia nhau hài hoà.

Em sẽ phải thường qua bên Mỹ,
Anh về đây, thì chỉ đôi khi.
Vì công việc khó bỏ đi,
Có như thế, mới duy trì dài lâu.

Em là của anh, và mãi mãi của anh
Yêu và nhớ anh nhiều

Tôi bối rối qua điều đề nghị,
Đã sẵn sàng, còn chỉ chờ ngày.
Nhấn, đồ đạc, vé máy bay,
Tôi cần phải tính sao đây cho tròn??

Suy nghĩ lại, tôi còn hơi hốt,
Nên có phần bồng bột tức thì.
Còn đàn bà thì chuyện gì,
Cũng đều trầm tĩnh, nghĩ suy kỹ càng.

Nên thông báo cho nàng được rõ,
Thuận ý ngay không có giận hờn.
Việc em huỷ chuyện kết hôn,
Hẹn lần gặp tới, không còn ngạc nhiên.

Sau hai tháng, tôi liền về lại,
Đúng như nàng ưu ái yêu cầu.
Để nhìn tận mặt với nhau,
Đánh tan mọi chuyện lo âu của nàng.

Được nghe lại tiếng đàn xưa đó,
Không thể nào xoá bỏ trong tôi.
Âm thanh réo rắt cuốn lôi,
Vẫn còn y hệt như thời đã lâu...

Nhân vào lúc đưa nhau ăn tối,
Cầm tay nàng, tôi vội vàng đeo.
Nhẫn cưới mà tôi mang theo,
Nàng còn sửng sốt, tôi nheo mắt cười.

Chúng mình đã cưới nhau rồi nhé,
Không tiếc từng, hôn lễ thôi thôi.
Không hôn thú như mọi người,
Chỉ cần cùng bước chung đôi mãi hoài...

Anh chỉ muốn mỗi ngày thưởng thức,
Tiếng dương cầm rạo rực hồn anh.
Giờ đây chuyện đó phải đành,
Chờ cho những lúc em anh sum vầy.

*Không nên tiếc chuyện này anh nhé,
Nghe mỗi ngày anh sẽ chán ngay.
Lâu lâu nghe lại mới hay,
Nên anh đừng có lấy đây làm buồn.*

*Dẫu em có ở luôn bên cạnh,
Anh cũng không hẳn hạnh nghe hoài.
Vì đàn chỉ để giải khuây,
Đúng vào tâm trạng, mới hay tiếng đàn...*

Dec- 01-2023
SÁU NGUYỄN

